

כדאיתא זרוע של הקב"ה חלו הצדיקים וזהו לשם יחוד קיבו"ה וכו' היינו כל המלות כאלו שובים הוא עבורו והקב"ה הוא כגדול עומד עלינו וזהו כונת המדרש נער ישראל ואורבבוהו אם ישראל מוהבים א"ע כנער היינו כקטן וכל מה שאלו שובים הוא על דעת הגדול היינו אבינו שבשמים כי כל מה שקטן עושה הוא עושה על דעת אביו אז איהב הקב"ה אותנו ומטעם זה אם שרע חטאת לשם עילה או להיפך בחיטתו פסולה כי בזה הרעה לדעת כי הוא עושה על דעת עצמו ע"כ לא טוב הדבר אשר הוא עושה אבל בבתם בברה כי בבתם היא על דעת אביו שבשמים ע"כ בברה וזה ג"כ כונת הגדול שאמר שלמד כל ספרי הקבלה בכל זה הוא מתפלל בתפילין בן יומיו הטובה כקטן על דעת אביו שבשמים וכל כונתו הוא בלתי לד' לצדו וכן נראה וכן יאה לעשות לכל ירא חלקים כשהוא עושה מלצה לטוב שהוא עושה אותה עבור ד' והוא אך בלתי דרחמנא וזהו הכוונה הכתוב ויהללו והנה כלם מוצא חסדו היינו שהחלש עושה המלצה פה על הארץ אבל וראשו היינו שיקר המלצה מגיע השמועה היינו למען שמו ית' יתרום ויתגשף וכל זה הוא והנה ד' נצב עליו היינו אם הגדול עומד על גביו אז מעשיו הלוים יהי רצון שנוכח לעבוד את ד' לשמו ית' בפסוק בימי כחותם על לבך ידוע מאמר חז"ל העוב' תשוב' מהרבה דעות נעשו לו כוכי' ולקרב את הדבר אל הסכל אך וכל להיות להפוך עבירו' למען ויכול להבין זה מדוגמת טבעת החותם אשר חקוקים עליו האותיות בדיפך וזהו הישר בהם כאשר יחתום ברחותם על הגיר אז יהיו האותיות מיישרים כמו כן בקרב ההבס מכל אדם מהקב"ה ביומי כחותם על לבך היינו הנפירות שבשיתו רופך מלונך אשר ליתנו אך כאשר נעשה תשובה בליונה לפניך תישרם ותהפכס לעושה כחותם זה אשר מהדיפך ויאה הישר והעוב':

איתא בגמרא דמגילה על הפסוק ותתהלל המלכה. רב אמר בפרס נדס ור' ירמיה אמר בהוצר' לנקביה. ותימה מה שייך בזה מחלוקת לנא"מ ופירוש על דרך זה דהנה ידוע דהס"ת משלס מדרה כנגד מדרה וזהו החסד שהוא משלס לארץ כמעשהו היינו מעין העשבים כדי שיוכל בקל להודיע ע"י העוב' מה שחשף וישוב בתשובה בלמה. ואיתא שם בגמרא שאל רשב"י לתלמידיו מפני מה נתחייבו שוגריהם של ישראל כליות בלחות הדור וכו' וגרסה ממש שר' להם בני עבירות. (א) מה שנהנו מסעודתו של אותו רשע. (ב) שבהתחוו לללם. והנה אם חשאו כלל ישראל חלילה הלא החיוב מוטל על מנהיג את הדור למחות בידם ולהוכיחם על זה אם

כדי להחזירם בתשובה. ומאין יודע. "המנהיג" בלחות עבירה חשאו ע"כ יעניב הסו"ת את "המנהיג" בעת ההיא אשר יש בידו למחות את העם בשוגם מעין העבירה כדי שידע על חיוה עבירה להוכיחם והנה בדור הג'ל כנראה ד' ביד אסתר המלכה הבה והעו להחזיק במעוה הדת ודבריה היו נכמשים ע"כ ה' מהלוקר לטובה מעין החטה שבעו ישראל. וכאשר זכרנו למעלה שזו להם בני עבירות יפוש היטב פלוגתתם היינו רב ס"ל מפני שהסתחוו לללם וידוע דע"ז מטמא כנדה. ע"כ יפרס בפרס נדה כדי שתבין הצדיקת להוכיחם ע"ז ור' ירמיה ס"ל דישאל חשאו בזה שנהנו מסעודתו של אותו רשע ע"כ יפרס בהוצר' לנקביה היינו שהוכיחם על האכילה ומופך. ד' ישמרו מכל עין ואשמה ונהללו על כל נשמה ונשמה חמין במזמור האחרון שבתהלים. למה כתוב "הללוהו כרוב גדול" בכך הדמיון וגרסה לי ע"פ גמרא דברכות דהייב אדם לברך על הרעה כשם שברך על הטובה וידוע דגבורה הוא דין גדלו הוא חסד כמו שגמר וגדל חסד ועתה מדויק היטב השנוי כי כך הוא הפירש הללוהו בגבורותיו היינו אם נוהג אמת במדת הדין חלילה נהללו כמו שמהללין אותו בשמחתה אמתו במדת החסד היינו "כרוב גדול" בכ"ף הדמיון יגמלו ד' חסדים טובים חמין:

מדרב הצדיק מו"ה אורי בבהר"י זצ"ל הימערלשטיין.

איתא בגמרא דברכות כשאמר לו משה רבינו ע"ה לבללל עשה חרון וכלים ומשכן שאל ממני כלים שבעין להיכן אכניסן חלוי אמר לך הקב"ה בדיפך והבינו לו משה רבינו ע"ה כי הצדק אהו "בללל" בלל-לל היינו ע"כ והיוה ע"ז הלא גם אם יאמר אדם לבצע מלאכה פשוט שיטעה כל בלי הבית ואח"כ יבנה לו הבית יקרה לו ג"כ קיבו"ה הג"ל ומה חכמה מזה כי בבללל עד שגמר עליו בלל-לל היינו. וגרסה לי בדרך זה דהנה איתא ציטוה כל הנביאים כולם ראו באספקלריה' שאינה מוארה ומשה רבינו ע"ה ראה באספקלריה המוארה. והנה להבין מעט מן המעט דברי הגמרא הג"ל מה זה אספקלריה המוארה ומה זה חיוה מוארה וההסבר הוא כך דהנה הוכוכית בהלוקן היא נקראת אספקלריה המוארה היינו שיכולין על ידה לראות את האדם או כל דבר הנצב להרעה אבל זכוכית של מראות העובדות המוארה מזה שבני ארץ יכולין לראות את עצמות הדבר היינו הדבר שעומד בזה שבני כי אם את כל הדבר העומד לפניו. והנה למשל אם

בפסוק בימי כחותם על לבך ידוע מאמר חז"ל העוב' תשוב' מהרבה דעות נעשו לו כוכי' ולקרב את הדבר אל הסכל אך וכל להיות להפוך עבירו' למען ויכול להבין זה מדוגמת טבעת החותם אשר חקוקים עליו האותיות בדיפך וזהו הישר בהם כאשר יחתום ברחותם על הגיר אז יהיו האותיות מיישרים כמו כן בקרב ההבס מכל אדם מהקב"ה ביומי כחותם על לבך היינו הנפירות שבשיתו רופך מלונך אשר ליתנו אך כאשר נעשה תשובה בליונה לפניך תישרם ותהפכס לעושה כחותם זה אשר מהדיפך ויאה הישר והעוב':

איתא בגמרא דמגילה על הפסוק ותתהלל המלכה. רב אמר בפרס נדס ור' ירמיה אמר בהוצר' לנקביה. ותימה מה שייך בזה מחלוקת לנא"מ ופירוש על דרך זה דהנה ידוע דהס"ת משלס מדרה כנגד מדרה וזהו החסד שהוא משלס לארץ כמעשהו היינו מעין העשבים כדי שיוכל בקל להודיע ע"י העוב' מה שחשף וישוב בתשובה בלמה. ואיתא שם בגמרא שאל רשב"י לתלמידיו מפני מה נתחייבו שוגריהם של ישראל כליות בלחות הדור וכו' וגרסה ממש שר' להם בני עבירות. (א) מה שנהנו מסעודתו של אותו רשע. (ב) שבהתחוו לללם. והנה אם חשאו כלל ישראל חלילה הלא החיוב מוטל על מנהיג את הדור למחות בידם ולהוכיחם על זה אם